

CRISTINA GEORGIANA

DEPENDENȚI
DE
IUBIRE

Timișoara, 2019

Prolog

El era totul pentru mine. Viața, sufletul, inima, eu, totul îi aparținea lui.

L-am iubit mai mult decât pe mine însămi. Ce-i drept, a știut cum să mă facă să-l iubesc. Să nu mai pot respira fără el. A știut cum să mă facă dependentă de el. De aroma lui, de zâmbetul lui, de ochii lui acvamarini și, mai ales, de sufletul lui. Pentru că avea cel mai mare și cel mai frumos suflet dintre toate persoanele pe care le-am cunoscut vreodată în cei douăzeci și doi de ani de viață ai mei.

Nu era un sfânt. O, nici pe departe! Nu credea în Dumnezeu. Oricât de mult am încercat să-l fac să creadă, nu am putut. Spunea că el crede doar în îngeri. Și asta pentru că m-a întâlnit pe mine. Dar atunci când îți zâmbea putea să se dărâme în acel moment întreaga lume, că nu ți-ar fi păsat. Și ce era și mai frumos, era că doar mie îmi zâmbea în acel fel anume. Doar cu mine era o altfel de persoană. O persoană specială, pe care alții nu au avut norocul să o întâlnească.

Nu am avut relația perfectă. Ne-am certat și ne-am despărțit de multe ori. A primit la palme din partea mea, încât le-am pierdut șirul. L-am provocat atât de mult, dar niciodată nu a dat în mine. Se automutila. Știam că îi fac rău cu crizele mele. Vedeam asta. Dar eram într-atât de nebună, încât, deși aveam ochi să văd, eu tot nu vedeam.

M-a iubit. Știu asta. Am știut mereu. Pentru că un om care nu te iubește nu își poate risca propria viață pentru tine. Nu se poate băga în foc, la propriu, pentru a te salva pe tine. Nu poate risca să intre în pușcărie ani în șir, doar pentru a-i pedepsi pe toți cei ce ți-au făcut vreodată rău.

Știu că pare un clișeu. Însă este purul adevăr. O viață de film. O viață demnă de scris o carte. Da, asta a fost povestea noastră de dragoste.

Și... vorbesc despre el la trecut, nu pentru că m-a părăsit, nu pentru că ne-am despărțit de comun acord, ci pentru că *a murit*.

Și sufletul meu odată cu el...

Capitolul 1

— Cum arăt? ies neîncrezătoare din baia apartamentului meu. Al meu și al celor două prietene ale mele, Ivy și Beverly.

— Ești nebună? sare Ivy de pe canapea, privindu-mă cu ochii mari. Doamne, cât de bine îți stă! Mă prinde de mână, obligându-mă să fac o piruetă.

— Da, Amanda! Ți-am zis eu că o să-ți vină bine rochia asta, intervine și Beverly.

— Măcar atât. La câți bani am dat pe ea...

— Da, de parcă nici n-ai avea o bursă mai mare chiar și decât pensia bunică-mii, își dă Ivy ochii peste cap.

— Parcă bunica ta era moartă... se încruntă Beverly.

— Tocmai, zâmbește șatena cu părul până la fund și tocmai îmi dă drumul la mână.

Mă analizez în oglinda de pe holul decorat cu mult stil de Ivy, studentă la design interior. Sincer, îmi place ceea ce văd, doar că niciodată nu am avut suficientă încredere în mine încât să fiu pe deplin sigură în hainele pe care le port. Rochia neagră de catifea, cu spatele gol și linia decolteului din dantelă, îmi vine până puțin mai sus de genunchi. Părul îmi este prins într-un coc lejer, iar în urechi port o pereche de cercei micuți din aur alb. Însă, ce cred că o să-mi dea cu adevărat bătaie de cap pe tot parcursul serii, sunt pantofii. Pantofii *stiletto*, roșii, au un toc de doisprezece centimetri, pe care cu greu cred că voi rezista toată noaptea aceasta.

Nu sunt adeptă pantofilor cu toc. Deși înălțimea nu mă prea avantajează, îmi plac mai mult încălțările comode. O pereche de teniși sunt mai mult decât suficienți.

— Gata cu atâta analizat că o să întârziem, se ridică Beverly de pe canapea.

Beverly este genul de fată care se plictisește repede. Acesta este și motivul pentru care nu a avut până acum nicio relație stabilă. La ușa ei este cu adevărat coadă de

băieți. Deși mignonă, tenul său creol împreună cu formele de invidiat ar băga în boală orice băiat. Până și eu mai sunt uneori puțin geloasă pe ea.

— Nu trebuie să ajungem la o anumită oră acolo, îmi dau eu ochii peste cap. Este un club până la urmă.

— Dacă ar fi după tine n-am mai merge deloc, îmi răspunde ea cu o replică acidă.

Nu pot să spun că nu este adevărat. Nu prea îmi plac claturile, deși, de când m-am înscris la Universitate și le-am întâlnit pe cele două prietene nebune ale mele, m-am văzut nevoită să le însoțesc în locurile acelea gălăgioase. Chiar dacă studiem specializări diferite, nu ne-a fost greu să ne împrietenim. Beverly este în aceeași grupă cu mine și o cunoaște din liceu pe Ivy. Astfel, mi-a făcut și mie cunoștință cu ea și, uite-așa, pentru a nu mai fi nevoite să suportăm camerele obscure din căminul universității, am decis să ne mutăm toate într-un apartament. Și nu a fost deloc o idee proastă.

— Patrick tocmai m-a sunat și a spus că ne așteaptă jos, intervine Ivy în discuție. Dau aprobator din cap și îmi iau gențuța mică și neagră de pe pantofar, apoi le urmez pe fete afară.

— Apropo, Amanda! Își întoarce privirea spre mine prietena mea cu părul precum cel al lui Rapunzel, este și Andrew cu el.

— O, nu! exclam și îmi masez tâmplele, gestul meu făcându-le pe Ivy și Beverly să râdă.

— Nu este nimic amuzant în asta! bolmojesc eu, în timp ce așteptăm liftul.

— Ba este! îmi răspund ele într-un glas.

— Ce vrei? dă Beverly din umeri. Băiatul este în limbă după tine, scoate limba afară și face precum un cățeluș însetat.

— Să fie! N-are decât! îmi dau ochii peste cap exasperată. Nu mă interesează!

— O să rămâi fată bătrână în felul acesta, spune Ivy în șoaptă, probabil vrând să n-o aud.

— Decât să mă culc cu obsedatul ăla, mai bine mă călugăresc, adaug și-mi fac o cruce, apoi pufnim toate în râs.

Andrew nu este altceva decât un obsedat. Peste o lună voi începe al doilea an de facultate, iar el este în limbă după mine încă din primul an. Nu țin minte să-i fi dat vreodată speranțe false. La început m-am comportat drăguț cu el, nevrând să dau dovadă de nesimțire, dar cu timpul m-a făcut să mă port cu el ca și cu o persoană pe care nu aș vrea să o mai văd vreodată. Și chiar acesta este adevărul. Este atât de obsedat de mine, încât aproape în fiecare dimineață mă trezesc cu flori sau cu ciocolată la ușă, însoțite de câte un bilețel, pe care scrie mereu același mesaj: „*Sper să ai o dimineață minunată la fel ca tine!*” Niciun pic de imaginație... Și pe lângă toate astea, mai este și prieten cu Patrick. Nu știi cum, dar Patrick este un tip chiar foarte de treabă.

Nu pot spune că Andrew este un bărbat urât. Este înalt, are ochii verzi și un zâmbet de invidiat. Însă, niciodată nu mi-a păsat prea mult de aspectul exterior. La el caracterul lasă de dorit.

Mașina albă a lui Patrick ne așteaptă pe avarii în fața blocului. Urcăm în spate și nici bine nu închid portiera că vocea enervantă a lui Andrew se face auzită:

— Bună, Amanda! Ce mai faci? îmi zâmbește el cu toți dinții.

Păcat de zâmbetul ăla...

Ceilalți pufnesc în râs, dar se pare că Andrew nu observă asta. „El are ochi doar pentru mine...” așa cum mi-a mai spus de o groază de ori până acum.

— Bine, îi răspund reticentă și decid să-mi mut privirea spre fereastră.

— Și eu fac foarte bine! îmi spune la fel de plin de entuziasm.

— Azi n-ai mai trimis flori, Andrew! îl ia Beverly peste picior.

Mă uit urât la ea pentru că știu că minte. Și o face doar ca să mă enerveze pe mine. Bineînțeles că a trimis. Așa cum face în fiecare dimineață. În funcție de anotimp, el îmi trimite câte un buchet mare, însoțit de veșnicul bilețel. Primăvara, mereu sunt lalele. De toate culorile, dacă este posibil așa ceva. Vara, trandafiri. Doar roșii. Niciodată altă culoare. Toamna, anotimpul în care ne aflăm, îmi trimite mereu dalii. Iar iarna, câte un trandafir criogenat. Nici nu știu de unde are atâția bani. Dacă eram în locul lui, eu mă dădeam bătută de mult timp. Chiar nu observă că nu-l plac?!

— Nu?! mă privește el cu ochii mari de uimire.

— Nu... continuă prietena mea jocul prostiei.

— Sunt sigur că am trimis... spune mai mult pentru el. Vai, Amanda, îmi pare...

— Să nu-ți pară! îl întrerup.

El se încruntă, dar revine imediat la figura lui prostituată. Uneori mă întreb dacă nu cumva joacă un rol. Dar varianta asta iese imediat din calcul. Nici măcar un actor profesionist nu poate face asta timp de aproape un an, darămite un amărât de student la management.

Din fericire pentru mine, pe tot parcursul drumului spre club ceilalți din mașină se angajează în mai multe discuții la care nu sunt dornică să particip. Și nu pentru că nu-mi place să socializez, ci de teamă că dacă voi mai spune ceva, obsedatul de pe scaunul din dreapta iar va încerca să-mi atragă atenția.

Coborâm în parcare. Refuz mâna lui Andrew, care s-a dat jos din mașină dinainte să se oprească, ca să mă ajute. O iau la pas, lăsându-i pe ceilalți în față, dar mă opresc chiar la intrare, aducându-mi aminte că în clubul acesta se intră numai pe bază de invitație sau dacă ești vreun client fidel. Cum n-am nici invitație și nici nu prea frecventez cluburile, sunt nevoită să-l aștept pe Patrick.

— Ei sunt cu mine, le face el semn bodyguarzilor, arătând spre noi.

Imediat ce intrăm descopăr un adevărat joc de lumini. Este un spațiu întunecat, dar plin de viață. Muzica se aude la maxim și nu cred că mai are mult până să-mi spargă timpanele. Un dj este așezat pe o scenă mult mai înaltă și pare că se simte în elementul lui. Peste tot sunt numai tineri, vizibil de bani gata. Într-un fel asta mă face să mă simt prost. Nu sunt săracă, dar n-am nici câteva milioane de dolari în cont. Mama cu tata sunt niște oameni modești. Poate chiar prea modești. Mama este croitoreasă la un mic butic din Vancouver, iar tata polițist cu normă întreagă. Din fericire, am o bursă bunicică și n-am fost nevoită nici să muncesc și nici să le cer bani părinților, ceea ce chiar constituie un avantaj.

Ne așezăm la o masă mai retrasă. Lângă noi imediat își face apariția o chelneriță îmbrăcată specific.

— Ce doriți să comandați? întreabă aceasta politicoasă.

— Pe tine, rânjește Patrick. Îmi dau ochii peste cap, în timp ce fata cu păr blond roșește. Ivy îi aplică un pumn în braț prietenului meu, iar acesta întoarce privirea vinovat spre ea. Da, între ei doi este sau a fost ceva. Nici eu nu mai știu. Ideea este că s-au culcat de câteva ori împreună, însă nimic stabil. Sunt mai mult prieteni cu beneficii, decât implicați într-o relație.

— Eu vreau un *mojito* cu multă mentă, te rog! îi zâmbesc, hotărâtă să o scot din situația aceasta jenantă.

Ceilalți spun și ei pe rând ce doresc, băuturile urmând să ne fie aduse la puțin timp după aceea.

Ivy ne prinde pe mine și pe Beverly de mâini și ne trage spre ringul de dans. Încep să râd copios atunci când Beverly mai are puțin și se face una cu podeaua. *Tocurile de aproape douăzeci de centimetri nu sunt pentru oricine...*

Începem să ne mișcăm pe ritmul melodiei *MOVE TO MIAMI* de la *Enrique Iglesias*. Cântăm toate trei versurile

remixate ale melodiei, în timp ce ne pierdem așa de mult în ritmul acesteia, încât nici nu ne mai pasă cum ne mișcăm.

Beverly își scoate telefonul din buzunarul salopetei pe care o poartă și deschide camera foto. Zâmbim toate trei în timp ce ea face poza.

— Vă faceți poze fără mine? îl aud pe Patrick cum țipă și într-o clipă iată-l lângă noi. Ia-ți vechitura de aici! zice categoric, apoi dă la o parte telefonul lui Beverly și își scoate el aparatul performant, ultimul model de iPhone.

— Bine, mă bogătașule! se enervează bruneta.

— Spune-ți: brânzăă! Ne îndeamnă el, țipând și nebăgând-o în seamă pe Beverly.

— Fă dracu' poza aia mai repede că mă doare gura de la atâta zâmbit! bolmojesc eu printre dinți.

— Bine că nu te doare de la altceva! face un apropo Beverly.

Mă pufnește râsul fără să vreau. Noroc că idiotul a reușit să facă poza.

— Lasă că te doare pe tine și pentru mine! îi spun.

— Mai bine mai mult decât deloc! îmi face el cu ochiul, apoi se îndepărtează spre un grup de băieți, de altfel drăguți, ce-i drept.

După alte câteva melodii pe care am dansat, îmi simt deja picioarele obosite și hotărâsc că e mai bine să mă așez. Mai bine de jumătate dintre fetele de aici s-au descălțat deja de pantofi. Eu n-am de gând s-o fac. Și nu din cauza mizeriei de pe jos. Chiar dacă nu port prea frecvent pantofi cu toc, am învățat un lucru foarte important de la mama. *O femeie care se respectă, nu se descălță niciodată de încălțările ei. Mai bine pleci în patru labe, decât desculță.*

— Sunt epuizată, spun și mă trântesc pe canapea.

— Vrei să-ți fac un masaj? se oferă Andrew.

Mă uit urât la el, făcându-l să renunțe imediat la idee.

Îmi plimb privirea prin mulțimea de oameni care încă se zbânțuie pe ritmul muzicii, încercând să dau de prietenele

mele. O zăresc pe Ivy și-i fac semn să vină la mine, însă nici urmă de Beverly. Am eu o vagă bănuială că știu unde se află...

— Vreau ceva tare! țipă prietena mea imediat ce ajunge lângă noi, apoi se aruncă lângă mine pe canapea.

— Vodcă? îi întinde Patrick o sticlă în care se află lichidul incolor.

— Ești genial! îl pupă ea pe obraz, apoi îi ia sticla din mână și dă câteva guri zdravene peste cap.

După puțin timp, un tip înalt, însă nu la fel de înalt ca și Patrick sau Andrew, cu barba nerasă de câteva zile și îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, vine la noi la masă.

— Frayne? se ridică Patrick de pe canapea. De când nu te-am mai văzut, frate! Bate palma cu el și se îmbrățișează în stilul specific bărbaților.

— Mda, am fost plecat ceva timp, spune bărbatul necunoscut, cu o voce groasă.

— Să vă fac cunoștință! ni se adresează Patrick. Andrew, el e Frayne, cei doi băieți dau mâna. Fetelor el e Frayne, Frayne ele sunt Ivy și Amanda. Șatenul ne întinde mâna politicos pentru a face cunoștință.

— Ia loc! îl îndeamnă Patrick. Ai venit singur?

— De fapt, nu. De-asta am și venit la voi la masă. Prietenul meu, arată cu mâna spre o masă în depărtare, dar sunt prea mulți bărbați ca să-mi dau seama despre cine vorbește, a pus ochii pe una dintre fetele de la această masă.

— Îmi pare rău, dar Ivy e luată. Mai rămâne Amanda dacă vrei, replică Patrick amuzat.

— Ce luată, mă? De cine? De tine? se enervează prietena mea. Minte, nu-l băga în seamă! își întoarce privirea spre Frayne. El nu mai poate de mult.

Pufnim toți în râs, în afară de Patrick.

— A, nu? Să te văd la noapte atunci, spune acesta nervos.

— Abia aștept, iubire! îi trimite ea o beza în aer.

— Nu despre Ivy este vorba. Amanda i-a atras atenția.